

בתי המשפט

005148/06 א		בית משפט השלום כפר-סבא	
19/03/2009 תאריך:		כב' השופטת רחל קרלינסקי	
		בפני	

בעניין:

התובע ע"י ב"כ עו"ד גרימברג אורן

- נגד -

הנתבעת ע"י ב"כ עו"ד ולדמן אפרים

פסק דין

1. התובע, יליד 4.9.76, ביקש להתפצות בגין נזקי גוף שנגרמו לו בתאונה שהתרחשה, לטענתו, עת עבד אצל הנתבעת כסבל במפעל. הנתבעת חולקת על עצם התרחשות התאונה, האחריות לה והיקף הנזק.

התאונה:

2. ביום 18.12.05 הגיע התובע לעבודתו אצל הנתבעת כרגיל, כפי שעשה במשך כשנה. מעבידו הורה לו להוציא עגלה עם ארגזים מהמחסן, שנועדו למשלוח באותו יום, להרים את הארגזים עם הסחורה ולהכניסם למשאית. באמצעות המשאית היה אמור להעבירם לנקודות המכירה שנמסרו לו מראש.

אין זו הפעם הראשונה שנתבקש התובע להרים ארגזים מקרטון במסגרת עבודתו. לטענתו, היה נדרש במהלך עבודתו אצל הנתבעת להרמת סוגי ארגזים שונים במשקלים שונים כמו קרטונים במשקל 5-10 ק"ג, קרטונים נוספים במשקל 15-30 ק"ג ולעיתים ארגזים כבדים במיוחד במשקל של כ- 40 ק"ג ומעלה. עוד טען התובע, כי לאחר תקופה שנדרש לעבוד כך הודיע למנהל העבודה כי אינו מוכן יותר להרים ארגזים כבדים וביקש לחלק את הסחורה בארגזים שמשקלם היה כבד במיוחד למספר ארגזים, אולם נענה בשלילה. לאחר שהעמיס את הארגזים על משאית במועד הנ"ל, נסע לנקודת המשלוח באשקלון ובהגיעו לחנות "אקסלוסיבי" התחיל לפרוק את הסחורה. פעולה זו היתה קשה לו וכאשר ניסה להרים את הארגו שמשקלו כ- 42 ק"ג הרגיש לפתע כאב חזק מאוד בגבו, הקרטון נזרק מידי ו הוא נפל על הרצפה. לאחר שהתאושש מהפגיעה פנה לבעל החנות והודיע לו כי נתפס לו הגב.

התובע תאר בעדותו את קרות התאונה כך :

"זה קרה על יד האוטו כשלקחתי את הקרטון נפלתי. ניסיתי לקום וקמתי אחרי כמה דקות ורק הגעתי לחנות. הרמתי את זה וניסיתי להכניס את העגלה הקטנה והחנות אקסלוסיב מזמין כמות גדולה. עגלה ראשונה שנפלתי שהרגשתי שיש לי בעיה עם הגב, לקחתי את העגלה וניסיתי להגיע לשם".

(ראה : עמ' 20 לפר').

לדבריו, בתהליך פריקת המשאית, לאחר שהוציא את הארגו שבו סחורה קפואה, הניח שאינו כבד, ואז כשהרימו נפל כשגבו "נתפס".

התובע הסביר כי ביום התאונה הוכנס לארגו כבד חזיר קפוא שלא ניתן היה לפרקו. לפיכך בתהליך העמסת הארגזים על המשאית, נעזר בחבר לעבודה אותו הכיר מתחילת העבודה והאחרון היה מי שהכניסו לעבודה. לדבריו, לא קיבל בשגרת העבודה סיוע מנהג או מחסנאי להעמסת הארגזים ורק ביום התאונה הצליח לבקש ולקבל סיוע מתברו בהעמסה.

לטענת ב"כ הנתבעת, אין לבסס כל ממצא עובדתי על עדות התובע, שהיא עדות יחידה של בע"ד, חסרת אמינות ואינה נתמכת בראיה עובדתית אחרת. ב"כ הנתבעת מבקש לשכנע כי התובע הציג למעשה 4 גרסאות לקרות התאונה, שאינן מתיישבות אחת עם השנייה. יתרה מזו, גם בכל הנוגע למשקל הארגו בחר התובע להסיק את משקל הארגו על פי חשבוניות של הנתבעת שהונפקו לחנות אקסלוסיב באשקלון. ברם, לפי הפירוט בחשבוניות הנ"ל מדובר במשקל הכולל שנשלח באותו יום אל אותה חנות ואין לו קשר למספר הארגזים.

יתרה מזו, לטענתו, גרסת התובע בדבר הסתייעות בעובד אחר נולדה לאחר שהצהרת התובע הופרכה בעדות חוקר מטעם הנתבעת אשר צילם נסיונות למלא ארגו קרטון והתברר כי המשקל המקסימלי של קיבולת הקרטון היה 26.6 ק"ג. ב"כ התובע מנגד ביקש ללמוד דווקא מראיה זו תנא דמסייע לרשלנות הנתבעת כמובהר להלן.

התובע עומת עם העולה מהתעודה והודה כי הכנסת הסחורה לארגו אכן נעשית לעיתים בתפוזרת, עפ"י מימדי הארגו, אולם לא כך המצב בנוגע לבשר או כבד קפוא, שכן במקרה כנ"ל:

"זה הולך בשלם ובנפרד".

(ראה : עמ' 24 לפר').

3. גם לגרסת התובע היה עובד נוסף שהיה עד לתאונה, אולם עד זה לא הובא לעדות. למול טענת ב"כ הנתבעת כי הימנעות מהעדת העד הנ"ל עומדת לחובת התובע, טען ב"כ התובע כי הימנעות נגדית של הנתבעת להביא עד כלשהו מטעמה מעיד על מהימנות גרסת התובע דווקא.

אני סבורה כי לא ניתן להתעלם מטענות ב"כ הנתבעת בכל הנוגע לגרסתו המהוססת של התובע כפי שעלתה בחקירתו.

יחד עם זאת, הרושם שהותיר התובע אינו של מי המבקש ליצור יש מאין, כי אם לתאר סיטואציה טראומטית מבחינתו מבלי לסלף את נסיבות הפגיעה בעת הרמת משא כבד ביותר לבקשת מעבידו.

התובע הצהיר אמנם בתצהירו, כי עובר לפגיעה הרים ארגז במשקל של כ- 42 ק"ג ואילו בעדותו היפנה לחשבוניות ולעובדה כי היו קיימים שני סוגי ארגזים שאינם באותו הגודל. אני מוצאת את תשובותיו בעניין לרבות תאור ניסיונו לאיתור העד לתאונה אמינות ומבלי שנועדו לערפל את שעשה או לא עשה בעניין זה.

כך אינני נכונה ללמוד רבות מפירוט גובה נזקי התובע בתצהירו לענין אמינותו.

אמנם התובע הודה כי פעל בעצת בא כוחו אם בפירוט נזקיו באופן המתואר בתצהיר, שלא היה לו הסבר מלא לנכתב שם ואם בדיווח לוועדות המל"ל. הדברים יכולים היו לחזק ספק באמינות התובע, שעליו הצביע ב"כ הנתבעת אם הייתי משתכנעת בקיומו, ולא כך סברתי.

4. התובע הסתייע בעדות מומחה בטיחות מטעמו לצורך תאור שיטת העבודה, שהיתה צריכה להיות מונהגת ע"י הנתבעת ובפועל לא תאמה לכך. בתיאור שיטת העבודה נסמך אמנם המומחה על דברי התובע ולכן קבע, כי על התובע הוטל לבצע באופן קבוע ושגרתי משימות של פריקת ארגזי סחורה בקביעות ותדירות של בין 609 פעולות ל- 1,000 פעולות העמסה ביום.

המומחה ניתח את הסיכון הבטיחותי הנובע מריבוי פעולות חוזרות ונשנות מדי יום, במשך כשנה של טעינה ופריקת ארגזים, שמשקלם עד 40 ק"ג כל אחד. לדבריו, בהעדר הוראת חוק בישראל המחייבת לעניין עומסים מותרים להרמה ידנית ע"י עובדים למד מהשוואת עומסי הרמה מותרים בהרמה ידנית מארצות אחרות. עפ"י נתונים מקובלים בארה"ב, משקל הרמה מירבי מותר ובתנאי ההרמה בשיטת העבודה הידנית, שבה עבד התובע, לרבות אופן ההרמה ותדירות ההרמות לא יעלה על 9 ק"ג וגם במצבים מקלים ונוחים יותר, לא יעלה המשקל המירבי המותר על 14 ק"ג. במדינות האיחוד האירופאי המשקל המירבי המותר בנתוני עבודת התובע הוא כ- 15 ק"ג.

מסקנת המומחה היתה, כי הואיל והתובע נדרש להרים מטענים שמשקלם גדול ביחס ליכולתו של אדם ממוצע על פי תקן מקובל בעולם, נוצר עומס מוגבר על גבו בעת ההרמה והטלטול.

למול זאת, לא הועמדו, לדבריו, כלים ועזרים טכניים שחלקם יקרים וחלקם פחות, שעשויים היו לאפשר הפחתת העומסים על הגוף והגב והקטנת ההסתברות לפגיעה. המומחה הודה, כי התובע תאר בפניו את האמצעים שסופקו לו ע"י הנתבעת לעבודתו ובין אלה מנה עגלה, משאית קירור ועגלת שינוע. לשיטת המומחה נמנית עם העזרים הקיימים בשוק העגלה הידנית דו גלגלית, שבה עשה שימוש התובע, אולם לדבריו, לא די בה ונדרש בנוסף משטח, שניתן להרמה והורדה באמצעים הידראוליים המתופעלים ידנית. דבר זה היה מונע ומצמצם מאוד לדבריו את כמות ההרמות וכפיפות הגב של התובע ובכך מפחית את חשיפתו לסיכון.

5. המומחה נחקר ארוכות ע"י ב"כ הנתבעת וחזר ואישר, כי המשקל המקסימלי להרמה צריך היה להיות בשיעור של 9 ק"ג.

המומחה הודה כאמור, כי הסתמך על הנחות עובדתיות ששמע מהתובע. יחד עם זאת, טען כי גם אם נכונה גרסת הנתבעת כי הובהר לתובע שעליו לחלק את הסחורה במספר קרטונים, גם אז לא עומדת הוראה זו בדרישת ההדרכה כמשמעותה בהנדסת בטיחות. זאת משום, שכתנאי להפעלת שיקול הדעת שמסרה בידו כביכול לחלוקת הסחורה בכמה ארגזים היה עליו להרימו ועל כן ממילא לא יצאה ידי חובתה באספקת העזרים הנדרשים. יתר על כן, לדבריו העובדה שהתובע נדרש להרמה של 10 עד 20 ק"ג מספר פעמים ביום אינה מעידה על הנהגת שיטת עבודה בטיחותית כמקובל בעולם בסוג כזה של עיסוקים.

המומחה אישר אמנם שהתובע אמר לו כי בעת שהיה נבצר ממנו לבצע את ההעמסה, יכול היה לבקש ולקבל עזרה. ברם, לדעתו, אין באלה אמצעי עזר לפריקה וטעינה כי אם לשינוע בלבד.

לטענת ב"כ הנתבעת, אין לתת לחווה"ד ערך מקצועי משום שהיא חסרה אלמנט של אובייקטיביות והגינות.

ב"כ הנתבעת נתלה רבות בהעדר התייחסותו של המומחה מטעם התביעה לגרסה הנגדית של הנתבעת כפי שעלתה בתצהירים מטעמה, וכן להפניה השגויה של התובע לחשבונות אודות משקל הארגזים בפועל.

6. מקובלת עלי טענת ב"כ התובע, כי למול עדות המומחה לא הוצגה ע"י הנתבעת עדות מפריכה כי אם עדותו של חוקר הנתבעת, אשר אישר כי גם על פי ממצאיו, הנהיגה הנתבעת העמסת משאות בהיקף משקל לא מבוטל.

חוקר הנתבעת, העד שובל, חקר את נסיבות התאונה בארבעה מישורים: בראשון, ביקר במפעל הנתבעת ותחקר שלושה מעובדיה, שחלק מהם שמעו על המקרה, אך לא ידעו פרטים.

בשני, ערך ניסוי בדרך של בדיקת משקלו של ארגו לאחר שמולא במוצרי בשר ונקניקיות והמשקל המירבי הגיע ל- 26.6 ק"ג. הוא גם צילם עגלות נשיאה שהיו במקום העמסת

המשאיות. הניסוי בוצע בנוכחות מנהל המפעל וכלל מספר שקילות גם כשהארגזים אינם מלאים עד הסוף.

בשלישי, תחקר את עובדי החנות "אקסלוסיב". בחנות הנ"ל פגש בקופאיות הגבי צווייב, שזכרה את המקרה ואף הסבירה, כי התאונה ארעה עת שהתובע הסיע את עגלתו ועליה קרטונים של בשר וברגע שהגיע למדרגות בתוך החנות, הרים את העגלה ונתפס לו הגב. שני עדים נוספים בחנות סיפרו גם כן כי היו עדים למקרה, ולדבריהם, התאונה ארעה כאשר התובע עלה במדרגה שבחנות עם העגלה עמוסת הקרטונים ולפתע נתפס לו הגב. ברביעי, תחקר את התובע.

עפ"י הצהרת החוקר, הודה התובע בפניו, כי בבוקר התאונה הסתייע בהעמסת הקרטונים ע"י נהג אחר שעזר לו ושאת שמו לא זכר. בהגיעו לחנות "אקסלוסיב", חנה את המשאית, הוריד את עגלת הנשיאה הידנית על הרצפה, הרים קרטון אחד והניחו על בסיס העגלה ובהרימו את השני, הרגיש כאב חד בגבו ש"נתפס". אנשי החנות שהבחינו בכך, יצאו אליו ולקחו את הסחורה לתוך החנות.

ב"כ התובע, בסיכומיו, ביקש להתעלם מחלק ניכר בתצהיר החוקר בהיותו עדות שמיעה. כך גם יש להתעלם לטענתו מהתמלול שנערך על בסיס קלטת, שבה לא ניתן כלל לזהות באופן ברור את הקולות. יתר על כן, הקלטת והדיסק אינם עומדים בדרישות הבהירות והזיהוי הנדרש ואף התמלול הוגש בלא שיאפשר דבר התאמתו לכל הדיסק, כמתחייב. לא זו אף זו, לטענתו לא רק שהנכתב בתמלול אינו עולה בקנה אחד עם הנשמע, כי אם יש חיזוק בנשמע בדברי התובע הן לענין נסיבות התאונה, הן לענין משקל הקרטונים הממוצע, שהיה מאפיין את הארגזים שנשא התובע, הן לענין העדר הדרכתו בהרמת הארגזים והן לענין האיסור לפרק את הארגז ולחלקו למשקל נוח יותר.

7. מקובלת עלי טענת ב"כ התובע בכל הנוגע למסקנות המתבקשות מעדות חוקר הנתבעת.

ראשית, איכות הראיה מוטלת בספק.

שנית, חלק ניכר מהעדויות שנאספו הן בבחינת עדויות שמועה, ובמיוחד כאשר העדים הנזכרים לא הובאו לעדות.

שלישית, "ממצאי" החקירה תומכים ומחזקים את גרסת התובע וממילא בהעדר העדת עדים כלשהם, לרבות אלה המאוזכרים, עמדה גרסתו לתאונה במבחן מאזן ההסתברויות. רביעית, גם על פי הניסוי שערך החוקר מתאשר האמור בחוות דעת המומחה מטעם התביעה הן לגבי חריגה מהמשקל הסביר לנשיאה והן לגבי אמצעי העזר היחיד שלא מנע את הסיכון בהרמתם.

כאן המקום לציין, כי הנתבעת לא העידה אף לא אחד מעובדיה להפרכת גרסת התובע לגבי נסיבות קרות התאונה, שיטת העבודה שהיתה נהוגה בדרך כלל ובמועד האירוע ומלבד ההימנעות מכך העומדת לחובתה כאמור, יש בכך נדבך מחזק לגרסת התביעה.

האחריות

8. התובע מייחס לנתבעת רשלנות הן במחדל להדרכתו ואספקת מקום עבודה בטיחותי והן במעשה - בהעמדת התובע בסיכון של פעולת הרמת משאות במשקל חורג.

משכך, על התובע להוכיח את יסודות העוולה כמו חובת הזהירות, הפרתה וגרם הנזק כתוצאה מכך.

אין חולק כי הנתבעת, כמעביד חבה חובת זהירות מושגית כלפי התובע.

(ראה: ע"א 5425/79 עיריית ק. מוצקין נ' נטליה דביר, פ"ד כ"ג (3) 132).

כמו כן, הטילה ההלכה הפסוקה חובות קיום על המעביד כמו הנהגת שיטת עבודה בטוחה וזאת במסגרת ההגנה שהוא חייב בה כלפי עובדיו מפני סיכונים המצויים במקום העבודה או בתהליך ביצועה.

(ראה: ע"א 663/88 שיראזין נ' לבידי אשקלון, פ"ד מ"ז (3) 225).

אמנם, אין חובה זו אבסולוטית במובן מניעת כל סיכון אפשרי ותאורטי אלא חובת נקיטת אמצעים סבירים למניעת סיכונים סבירים.

(ראה: ע"א 145/80 ועקנין נ' המועצה המקומית בית שמש, פ"ד לו(1) 113 וכן ע"א 741/83 גוריון ואח' נ' גבריאל פ"ד ל"ט (4) 266 שצוטט).

זאת ועוד, על המעביד מוטלת חובה להזהיר את עובדו על הסכנות הצפויות לו בעבודה ולהדריכו בדרכי עבודה נאותות. יתרה מזו חלה עליו חובה לנקוט צעדים סבירים כדי למנוע מהעובד סכנות מיותרות, להזהירו מפני סכנות קיימות ולהרחיקו מסכנות שניתן לצפות מראש בשל אופי העבודה ואופי מקום העבודה.

(ראה: ע"א 371/90 סובחי נ. רכבת ישראל פ"ד מז(3) 345)

9. על מנת לקבוע באם הופרה חובת הזהירות כלפי התובע על ביהמ"ש לבחון את כלל הראיות שהובאו בפניו.

ב"כ הנתבעת, בסיכומיו, ביקש להדגיש כי המעביד חב בחובת זהירות במידה שהדבר דרוש באורח סביר כלפי פועל נבון וסביר אשר בתור שכזה יודע וחייב להיזהר אף ללא אזהרה מוקדמת ממעבידו. יצוין, כי ב"כ הנתבעת עשה מאמץ ניכר הן בחקירת התובע והן בסיכומיו להציג את התובע כמי שאינו בוחל "בהפרחת שקרים, הגזמות בלתי סבירות, טענות אבסורדיות ותשובות אבסורדיות". מסקנה זו הסיק ממלאכת שזירת עדויות התובע בעניין הנזק והשלכתה על תאור פרטי הארוע.

שאלת הנזק תידון בנפרד, אולם יצוין וכפי שהבהרתי לעיל, כי לא מצאתי למסקנה הנ"ל יסוד בעל דגש חזק בכל הנוגע לשאלת האחריות.

אני סבורה, כי עלה בידי התובע להוכיח כי שיטת העבודה שהונהגה ע"י הנתבעת לא היתה בטוחה דיה כדי למנע את פגיעתו של התובע מהסיכון שממנו נפגע במיוחד לאחר

שהתריע בפניו ולכן יש לקבע, כי בכך הפרה הנתבעת גם את חובת הזהירות הקונקרטית שחבה כלפיו.

רשלנות תורמת:

10. את האשם התורם תולה ב"כ הנתבעת אך ורק באי גילוי מצד התובע של העובדה כי הוא בעל "עבר עשיר" של בעיות גב. לטענתו, אשמתו של התובע גבוהה יותר מזו של הנתבעת, אשר אין חולק כי לא חקרה ותשאלה לגבי מצבו הרפואי. לפיכך, לטענתו, יש לייחס לתובע רשלנות תורמת של 60%.

הלכה היא שבמקרה של תאונת עבודה יש לדקדק עם המעביד בכל הנוגע להטלת האחריות לתאונה ולהקל במידה רבה עם העובד ביחוס רשלנותו, שגרמה או תרמה לתאונה.

(ראה: ע"א 655/80 מפעלי קרור מצפון בע"מ נ. מרציאנו פ"די לון(2) 592).

המדיניות השיפוטית שעליה חזר כבי ביהמ"ש העליון לא אחת היא שלא להטיל אחריות על העובד הנפגע בשל אשם "תורם" אלא במקרים ברורים בהם אשמו כגורם לתאונה בולט לעין.

(ראה: ע"א 663/88 לעיל וכן ע"א 5435/07 מוחמד אבו ליל נ. נ.א.ע מהנדסים בע"מ).

אין חולק כי לאחר שהוכחה התרשלנות המעביד, הנטל עובר אליו להוכיח אשמו התורם של העובד ואם לא עשה כן יפסוק ביהמ"ש לטובת העובד אף מבלי צורך להכריע בין הגרסאות הנוגדות.

(ראה: ע"א 3398/05 מכתשים מפעלים כימיים בע"מ נ. חיים מריומה).

לא רק שהנתבעת לא טרחה להעיד מי מעובדיה, שנתנו תצהירים אך לא התייצבו אלא שגם לא הציגה ראיה מהימנה לנסיבות עובר ובעת קבלתו לעבודה לרבות גילוי מלא או חלקי אודות בעיותיו וההסתמכות על כך מצד הנתבעת.

ב"כ הנתבעת התמקד בסיכומיו בהסבר מהות מחלת שווירמן – עקשת, שסבל התובע כ- 10 שנים לפני התאונה. מלבד הסבר שביקש ללמד מהמפורט באנציקלופדיה רפואית למשפחה, לא טרח ב"כ הנתבעת להציג ראיה על השלכותיה על מצבו של התובע עובר לקבלתו לעבודה ובהעדר ראיה כני"ל נשמט הקרקע לטענת האשם התורם, כפי שצומצמה על ידו.

הנוק:

הנכות הרפואית

11. אין מחלוקת כי לאחר ההסכמה הדיונית נכותו הצמיתה של התובע נקבעה בשיעור של 10% בגין הגבלה בתנועות עמוד שדרה מתני.

התאונה הוכרה כתאונת עבודה וועדת המלי"ל קבעה, כי התובע סובל מהגבלה בטווח תנועה עמ"ש גב תחתון עד הגבלה בישור הגב והפעילה תקנה 15 במלואה.

יש לציין כי לאחר התאונה פנה התובע לקופ"ח ושותרר עם המלצות לטיפול אנלגטי ופיזיותרפיה.

לאחר שהמשיך לסבול מכאבי גב ועקב פניותיו לטיפול רפואי אובחן כי הוא סובל מפריצת דיסק מרכזית L5-S עם לחץ על השק הדורלי.

השפעת הנכות על תפקודיות התובע

12. לטענת התובע הוא סובל מכאבים עזים והגבלה קשה בתנועות גב תחתון ובשל מגבלה זו הוא אינו יכול לחזור לעבודה סבירה ומלאה. ב"כ התובע ביקש לקבע את נכותו התפקודית של התובע כתוצאה מהתאונה בשיעור של 15%.

ב"כ הנתבעת ביקש להזכיר כי לתובע נקבעה נכות של 10% בגבו לפני וללא קשר לתאונה ועל כן יש להניח לטענתו, כי יש לנכות הני"ל השפעה זהה לאותה נכות שנקבעה לו כתוצאה מהתאונה.

על פי ההלכה הפסוקה לא מתחייבת קורלציה ישירה בין אחוזי הנכות לשיעור והיקף אובדן כושר ההשתכרות אלא הדבר תלוי בטיב עבודתו של הנפגע, התעסקותו, טיב ומהות הפגיעה ובריאותו.

(ראה ע"א 3049/93 סימא גירוגיסאן נ' סייף רמזי, פ"ד נב(3) 792)

אני סבורה כי בנתוני התובע יש לתת את הדעת להשכלתו, אופי העבודה אצל הנתבעת ואופי העבודה העדכנית בה השתלב.

הפסד השתכרות:

13. לעבר

התובע השתכר אצל הנתבעת סך של 4,600 ₪, ולטענתו לא עבד כשנה לאחר התאונה. לטענת ב"כ התובע יש לתת אמון בעדות התובע, כי לא עבד במשך כשנה לאחר התאונה ולכן ביקש לפסוק לו הפסד שכר למשך שנה זו.

התובע הפסיק עבודתו כסבל והחל לעבוד אצל יעד להנדסה ובנין בע"מ מאז 8.06 וממשיך לעבוד כמנהל עבודה ולהשתכר סך של 6,500 ₪.

ב"כ הנתבעת הדגיש כי מתלושי השכר שהוצגו עולה כי החל לעבוד שם ב- 1.8.06 ועל כן ממילא הופרכה טענתו לגבי העדר ביצוע עבודה במשך שנה. כמו כן נטען כי התובע לא הוכיח כלל, כי עשה מאמץ כלשהו לחיפוש עבודה במהלך תקופה זו.

התובע קיבל מהמל"ל דמי פגיעה נוכח הכרה ב- 90 ימי אי כושר כתוצאה מהתאונה ומוסכם על הצדדים כי התובע זכאי להשלמת הפסד בשיעור של 25% בסך הכל 2,499 ₪.

אין ספק כי על התובע להוכיח את הנוק המיוחד, ובכלל זה את הקשר הסיבתי בין נכותו להעדר בצוע עבודה, עד לשילובו בעבודה אחרת. לטעמי, לא עמד בכך באופן מלא, ולפיכך, פסיקת סכום גלובלי הכוללת את האמור לעיל בסך 15,000 ₪ תהיה הולמת במצבו.

לעתיד

בפרוט מגבלותיו של התובע ביקש ב"כ התובע להצביע על הקשיים בפניהם יעמוד התובע בעתיד בהיותו בעל השכלה בסיסית. יחד עם זאת, לטענתו, יש להניח כי היה מתקדם ומגיע לשכר ממוצע במשק שהוא הפרמטר הנכון לחישוב במקרה דנן. לעומת כל זאת, טען ב"כ הנתבעת כי הוכח בנתוני התובע שהחלפת מקצועו ושינוי מקום עבודתו פעלו לטובת התובע ולעליית שכרו, על כן, יש לגזור את ההפסד משיעורה הנמוך של הנכות בלבד, וכל היותר סך של 40,000 ₪.

בהתחשב בנכות התובע, מהות הפגיעה, שילובו התעסוקתי ומידת ההשפעה של נכות זו בנתוניו העדכניים, אני מוצאת לפסוק לו פיצוי גלובלי בסך של 75,000 ₪.

עזרת צד ג'

14. לטענת ב"כ התובע יש לקבל את עדות התובע אודות קשייו לנקות את הבית, לבצע קניות ואף לשאת את בתו על ידיו, על כן, יש לפסוק לו סך של 164,000 ₪.

אכן יש יסוד לטענת ב"כ הנתבעת כי דלות הראיות בעניין זה מביאה לדחיית נתוני החישוב של ב"כ התובע. יחד עם זאת, המגבלה שנותרה לו מהתאונה, כשהיא מבודדת מבעיותיו האחרות, מזכה בפיצוי גלובאלי בגין עזרה שיזקק לה בעתיד בסך של 40,000 ₪.

הוצאות רפואיות ונסיעות לעבר ולעתיד

15. ב"כ התובע היה ער לעובדה כי מרבית ההוצאות הרפואיות של התובע כוסו ע"י המל"ל. על כן ביקש לפסוק לו הוצאות בגין תרופות ואביזרים רפואיים וכן הוצאות בגין נסיעות לצרכי קבלת טיפולים רפואיים ולצרכי ניידות.

גם רכיב נזק זה לא הוכיח התובע, לטעמי, כדבעי, משלא הציג ראיה על הפסדיו לעבר, ואילו בנוגע לעתיד יש לתת משקל יתר לנגזר מנכותו לכן אני פוסקת לתובע פיצוי בסך של 5000 ₪.

כו"ס

16. התובע נזקק לטיפול בקופ"ח ללא אשפוז ולטיפול פיזיותרפיה. לעומת טענת ב"כ התובע בדבר קביעת פיצוי עפ"י שילוש הפלת"ד וטענת ב"כ הנתבעת בדבר פיצוי של 25,000 ₪ בלבד, אני סבורה כי בהתחשב בפגיעה והטיפולים שנוקק להם התובע יש לפצותו בסך של 30,000 ₪.

לסיכום:

17. לאור האמור, אני מחייבת את הנתבעת לשלם לתובע את הסכומים כדלקמן:

א.	כו"ס	30,000 ₪.
ב.	הפסד השתכרות	90,000 ₪.
ג.	עזרת צד ג'	40,000 ₪.
ד.	הוצאות	5,000 ₪.
	ניכוי מל"ל:	25,972 ₪.
	סה"כ	139,028 ₪.

לסכום זה יתווספו הוצאות ושכ"ט עו"ד בשיעור של 15% + מע"מ.

רחל קרלינסקי 5148/06-54678313

ניתנה היום כ"ג באדר, תשס"ט (19 במרץ 2009) בהעדר הצדדים.

רחל קרלינסקי, שופטת